

VASTI

DOOR CAROLINE BOS-EVERTS

Toen zond de koning om de koningin.
Want hij was vroolijk van den wijn
en een rood floers trok licht voorbij zijn oogen,
vlammende voorhang, hel en zonder eind.
Een tinteling doorvoer zijn leden
die deed de zwaarte van zijn lichaam wijken,
deed hem bewegen zonder willenskracht,
deed ergernissen, moeite en angsten vlieden
die and're dagen aan zijn rijk en zwaar bezit
gekluiserd waren. Van Indië tot aan het Moorenland,
een fonk'lend sieraad op de aarde,
en dichterbij op Susan's burg: goud en porfier,
albast en kost'bre steenen, al van hem!
En nu: het zonder zwaarte te bezitten,
de zorg vervluchtigd door den wijn,
genot en vroolijkheid, het lichte leven bevend,
een gonzen in zijn ooren en een vurig waas
dat zalig schemert voor zijn oog.
De volk'ren en de Vorsten, weet hij, en zij allen
die vele dagen lang als gast op Susan feesten,
hun oogen zijn verblind door pronk en pracht:
zijn macht, *zijn* rijk, *zijn* goud — zij zullen buigen,
opnieuw hem Koning heeten boven al.
Maar er is méér. Daar is die koninklijke vrouw,
zijn reinste pracht, zijn stilste praal.
Een tinteling te meer doorvaart zijn dronken lijf
als zijn gedacht' haar nobel beeld omvangt.